

Sygn. akt III K 202/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Poteralski

Ławnicy: Antonina Kazuń, Ewa Krämer

Protokolant: Joanna Sikora

przy udziale Prokuratora Tomasza Salwy

po rozpoznaniu w dniach 30 września, 30 października i 10 grudnia 2013r.

sprawy: **G. J. (1)** syna Z. i A. z domu K.

urodzonego (...) w S., P. (...)

oskarżonego o to, że:

I. w nocy z 6 na 7 kwietnia 2013r. we W. działając w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, usiłował dokonać rozboju na R. P. w ten sposób, że grożąc mu nożem zażądał wydania karty bankomatowej z numerem (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, który odmówił wydania karty, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu sygn. akt IIIK 71/08 min. za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę trzech lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 23 sierpnia 2007r. do dnia 22 lutego 2011r. tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

II. w nocy z 6 na 7 kwietnia 2013r. we W. działając w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa oraz wspólnie i w porozumieniu z K. G. (1) brał udział w pobiciu R. P. (1) w ten sposób, że bił go pięściami i łokciem po twarzy i po głowie powodując obrażenia w postaci stłuczenia głowy i licznych podbiegnięć krwawych, narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo doznania ciężkich obrażeń ciała bądź utraty życia, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu sygn. akt IIIK 472/08, min. za czyn z art. 157 § 1 k.k. na karę jednego roku pozbawienia wolności objętą karą łączną w wymiarze dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 22 lutego 2011r. r. do dnia 6 czerwca 2012r. tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

III. w nocy z 6 na 7 kwietnia 2013r. we W. działając w warunkach powrotu do przestępstwa dokonał uszkodzenia laptopa L. o wartości 1.500 złotych na szkodę R. P. (1), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu sygn. akt VII K 7/08 min. za czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę jednego roku pozbawienia wolności objętą karą łączną w wymiarze trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 23 sierpnia 2007 r. do dnia 22 lutego 2011r. tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

***

I. uznaje G. J. (1) za winnego tego, że w nocy z 6 na 7 kwietnia 2013r. we W. działając w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował dokonać kradzieży w ten sposób, że posługując się nożem i grożąc nim R. P. zażądał wydania karty bankomatowej uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego wraz z numerem (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

po czym działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą grożąc użyciem przemocy i używając przemocy wobec R. P. (1) usiłował doprowadzić go do rozporządzenia mieniem w ten sposób, że zaprowadził go do pobliskiego sklepu spożywczego celem dokonania na swoją rzecz zakupów w postaci m. in. alkoholu i napojów o łącznej wartości 400 zł. zmuszając pokrzywdzonego do zapłaty kartą bankomatową, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę sprzedawcy, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 15 lutego 2008 r. sygn. akt VIIK 71/08 min. za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę trzech lat pozbawienia wolności, objętą karą łączną w wymiarze trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 23 sierpnia 2007r. do dnia 22 lutego 2011r. **tj. przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. art. 282 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 64§2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;**

II. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci noża, nr Drz 900/13 oznaczonego w wykazie dowodów rzeczowych nr I/193/13 pod poz. nr 1 na k. 1a akt sprawy;

III. uznaje G. J. (1) za winnego tego, że w nocy z 6 na 7 kwietnia 2013r. we W. działając w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa oraz wspólnie i w porozumieniu z K. G. (1) wziął udział w pobiciu R. P. (1) w ten sposób, że bił go pięściami i łokciem po twarzy i po głowie powodując obrażenia w postaci stłuczenia głowy i licznych podbiegnięć krwawych, narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo doznania ciężkich obrażeń ciała bądź utraty życia, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 15 lutego 2008 r. sygn. akt VIIK 71/08 min. za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę trzech lat pozbawienia wolności objętą karą łączną w wymiarze trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 23 sierpnia 2007r. do dnia 22 lutego 2011r. **tj. przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.** i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. uznaje G. J. (1) za winnego tego, że w nocy z 6 na 7 kwietnia 2013r. we W. działając w warunkach powrotu do przestępstwa dokonał zniszczenia laptopa L. o wartości 1.800 złotych na szkodę R. P. (1), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 15 lutego 2008r. sygn. akt VII K 71/08 min. za czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę jednego roku pozbawienia wolności objętą karą łączną w wymiarze trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 23 sierpnia 2007 r. do dnia 22 lutego 2011r. **tj. przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.** i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawia szkody wyrządzonej popełnionym przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz R. P. (1) kwoty 1.800 (tysiąc osiemset) złotych;

VI. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec G. J. (1) kary pozbawienia wolności i orzeka karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 7 kwietnia 2013r. do dnia 13 grudnia 2013r.;

VIII. na podstawie art. 192 a § 2 k.p.k. orzeka zniszczenie śladu biologicznego oznaczonego w wykazie śladów kryminalistycznych nr II/194/13 pod poz. nr 2 na k. 1b akt sprawy;

IX. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 5 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. U. kwotę 1402, 20 zł.(tysiąc czterysta dwa zł. i dwadzieścia groszy) brutto (w tym VAT) tytułem nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu;

X. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IIIK 202/13

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

R. P. (2) wynajmował pokój w mieszkaniu przy ul. (...) we W., którego właścicielem była M. K.. Inny pokój w tym mieszkaniu zajmowali G. J. (1) z T. K.. 6 kwietnia 2013r. w mieszkaniu tym przebywał R. P. (2), G. J. (1), K. G. (1) oraz T. K. i I. K. a także mężczyzna o imieniu Ł.. R. P. (2) przebywał w swoim pokoju zaś pozostali spożywali alkohol w sąsiednim pokoju.

Dowód:

- zeznania R. P. (1) k. 9-12, 16-17, 82-83, 252-254
- częściowo zeznania K. G. (1) k. 37-39, 50-53, 67-69, 303v-305
- częściowo wyjaśnienia G. J. (1) k. 45-47, 58-60, 250v-251v
- protokół oględzin miejsca k. 28-29
- dokumentacja zdjęciowa k. 101-102
- protokoły użycia urządzenia kontrolno- pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu k. 4-5

G. J. (1) miał pretensje do R. P. (1), iż ten korzysta z rzeczy osobistych pozostałych lokatorów jak również podejrzewał, iż w/w przywłaszczył sobie lek R. należący do K. G. (1). W związku z tym G. J. (1) zażądał od R. P. (1) zwrotu leku i zaatakował go zadając mu ciosy pięścią w głowę, po czym R. P. (2) zamknął się w swoim pokoju zaś G. J. (1) udał się spożywać alkohol. Po krótkiej chwili G. J. (1) sforsował drzwi do pokoju R. P. (1) i ponownie zaatakował go, bijąc go pięściami w głowę. Ponadto jak ofiara leżała na ziemi G. J. (1) zadawał mu również kopnięcia. Następnie do ataku na R. P. (3) przyłączyła się K. G. (1) bijąc R. P. (1) po twarzy.

Dowód:

- zeznania R. P. (1) k. 9-12, 16-17, 82-83, 252-254
- częściowo zeznania K. G. (1) k. 37-39, 50-53, 67-69, 303v-305
- częściowo wyjaśnienia G. J. (1) k. 45-47, 58-60, 250v-251v
- opinia sądowo – lekarska z dnia 9 kwietnia 2013r. k. 77-79
- protokół oględzin miejsca k. 28-29
- dokumentacja zdjęciowa k. 101-102

R. P. (2) chcąc uniknąć dalszych ataków wyszedł z mieszkania do apteki i zakupił lek R., który następnie przekazał napastnikom. W czasie nieobecności w mieszkaniu R. P. (1) G. J. (1) dokonał zniszczenia laptopa marki L. należącego do pokrzywdzonego o wartości 1800 złotych. Oskarżony najpierw nim rzucił, po czym wziął do rąk i złamał. W trakcie

całej nocy ataki G. J. (1) wraz z K. G. (1) na R. P. (1) powtarzały się jeszcze kilkakrotnie, podczas nich napastnicy bili R. P. (1) pięściami min. po głowie.

Dowód:

- zeznania R. P. (1) k. 9-12, 16-17, 82-83, 252-254
- częściowo zeznania K. G. (1) k. 37-39, 50-53, 67-69, 303v-305
- częściowo wyjaśnienia G. J. (1) k. 45-47, 58-60, 250v-251v
- opinia sądowo – lekarska z dnia 9 kwietnia 2013r. k. 77-79
- protokół oględzin miejsca k. 28-29
- dokumentacja zdjęciowa k. 101-102

Po pobiciu R. P. (1), gdy przebywał w kuchni G. J. (1) zażądał od niego, aby zakupił alkohol, jedzenie oraz kartę do telefonu. Po uzyskaniu odpowiedzi, od R. P. (1), iż nie ma pieniędzy G. J. (1) zdenerwował się, chwycił za nóż kuchenny i zażądał od niego wydania karty bankomatowej wraz z numerem (...). Następnie oskarżony groził R. P. użyciem noża, jeżeli ten nie wyda mu karty bankomatowej wraz z nr (...) używając słów „nie to przetnę ci kolano i palec”. Ponadto G. J. (1) zamachnął się i próbował dźgnąć w nogę R. P. (1). R. P. (4), mimo, że obawiał się o swoje zdrowie i bezpieczeństwo nie wydał napastnikowi karty bankomatowej jednakże obawiając się o swoje życie i zdrowie pokrzywdzony zgodził się udać się do pobliskiego sklepu i zapłacić za wybrane przez niego zakupy.

Dowód:

- zeznania świadka R. P. (1) k. 9-12, 16-17, 82-83, 252-254
- częściowo zeznania świadka K. G. (1) k. 37-39, 50-53, 67-69, 302v-305

Następnie G. J. (1) wraz z nieustalonym mężczyzną doprowadzili R. P. (1) do całodobowego sklepu spożywczego mieszczącego się przy ul. (...) we W., w którym na stanowisku kasjerki pracowała tej R. B..

Po podejściu do lady sklepowej G. J. (1) wraz z nieustalonym mężczyzną przytrzymywali pokrzywdzonego ściskając go z dwu stron a nadto oskarżony uderzał go, po czym zażądał od R. M.- B., aby podała mu zakupy w postaci alkoholu, napojów oraz karty telefonicznej. W tym czasie R. P. (2) „cały dygotał”, zaś na jego twarzy widoczne były ślady pobicia. W tym czasie G. J. (1) nakazał pokrzywdzonemu zapłacenie kartą za zakupy, po czym R. P. (2) wyciągnął portfel i kartę bankomatową, którą oskarżony zabrał i przekazał kasjerce nakazując finalizację transakcji. R. B. widząc, że R. P. (2) jest pobity i zastraszonego spytała się go chce dokonać zakupów wybranych przez G. J. (1). R. P. (2) nie odpowiedział na zadane pytanie tylko przecząco kiwnął głową. Widząc powyższą sytuację R. B. zabrała kartę bankomatową, odłożyła ją na bok, zabrała też jego portfel i zagroziła G. J. (1) wezwaniem policji. Wówczas G. J. (1) zdenerwował się i krzychał na ekspedientkę, aby użyła karty bankomatowej należącej do R. P. (1) celem zapłaty za zakupy. Widząc zdecydowany opór kasjerki G. J. (1), grożąc R. B. zemstą wraz z nieustalonym mężczyzną opuścił sklep.

Dowód:

- zeznania świadka R. M. – B. k. 74-75, 254-255v
- częściowo Zeznania świadka R. P. (1) k. 9-12, 16-17, 82-83, 252-254
- częściowo wyjaśnienia G. J. (1) k. 45-47, 58-60, 250v-251

W wyniku ciosów zadawanych przez G. J. (1) oraz K. G. (1) R. P. (5) odniósł obrażenia w postaci: stanu po wstrząśnieniu mózgu, zaś na jego ciele powstały podbiegnięcia krwawe oraz obrzęki na głowie, doszło do wylewu krwawego

podspójwkowego oka lewego, pojedynczego podbiegnięcia krwawego na szyi i klatce piersiowej oraz podbiegnięcia krwawego na lewym ramieniu. Działania podjęte przez G. J. (2) oraz K. G. (1) wobec R. P. (3) w krytycznym czasie i miejscu narażały R. P. (3) na bezpośrednie niebezpieczeństwo wystąpienia ciężkich obrażeń ciała jak również utraty życia. Ostatecznie w wyniku ataku R. P. (5) odniósł obrażenia ciała i rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż siedem dni.

Dowód:

- opinia sądowo – lekarska z dnia 9 kwietnia 2013r. k. 77-79

Wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 19 lipca 2013r. sygn. akt IIIK 224/13 K. G. (1) została uznana za winną tego, że w nocy z 6 na 7 kwietnia 2013r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu z G. J. (1) brała udział w pobiciu R. P. (1) w ten sposób, że biła go pięściami i łokciem po twarzy i po głowie powodując obrażenia w postaci stłuczenia głowy i licznych podbiegnięć krwawych, narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu tj. przestępstwa z art. 158 § 1 k.k.. Sąd orzekł wobec w/w karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata oraz karę 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

Dowód:

- wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 19 lipca 2013r. sygn. akt IIIK 224/13 k. 194-194v

Oskarżony G. J. (1) ma 26 lat, wykształcenie podstawowe, nie ma wyuczonego zawodu, jest bezdzietnym kawalerem i jest bezrobotny. W miejscu zamieszkania posiada pozytywną opinię. G. J. (1) w krytycznym czasie i miejscu nie miał zniesionej ani w stopniu znacznym ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Nie zachodzą w odniesieniu do w/w warunki określone w art. 31 § 1 i § 2 k.k.. Nie był leczony psychiatrycznie ani neurologicznie. Był leczony odwykowo – od uzależnienia od alkoholu.

Oskarżony był uprzednio karany to jest wyrokiem:

-Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 17 listopada 2005 r. sygn. akt IIIK 725/05 za przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. oraz 13 §1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności

- Sądu Rejonowego w Bielsko Białej z dnia 16 czerwca 2005 r. sygn. akt IX K 412/05 za przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata, przy czym zarządzone wykonanie kary warunkowo zawieszony na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Bielsko Białej z dnia 1 października 2008 r. sygn. akt IX Ko 1628/08

- Sądu Rejonowego w Katowicach z dnia 29 maja 2006 r. sygn., akt XIV K 380/06 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata

-Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 15 lutego 2008 r. sygn. akt VII K 71/08 za przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 286 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz art. 226 § 1 k.k. na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności

- wyrokiem łącznym obejmującym kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsko Białej z dnia 16 czerwca 2005 r. sygn. akt IX K 412/05 oraz sygn. akt IIIK 725/05 na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Dowód:

- dane osobo – poznawcze k. 45-46, k. 250v

- karta karna k. 21 -22
- wywiad środowiskowy z dnia 28 czerwca 2013r. k. 172-173
- wyrok Sądu Rejonowego w Sosnowcu sygn. akt IIIK 727/05 k. 177-179
- wyrok łączny Sądu Rejonowego w Sosnowcu sygn. akt IIIK 472/08 k. 108 -109
- wyrok Sądu Rejonowego w Bielsku Białej sygn. akt IX K 412/05 k. 88
- postanowienie Sądu Rejonowego w Bielsku Białej sygn. akt IX Ko1628/08 k. 90
- wyrok Sądu Rejonowego w Sosnowcu sygn. akt VII K 71/08 k. 110-111
- opinia sądowo – psychiatryczna k. 295-298

G. J. (1) przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego w dniu 9 kwietnia 2013r. początkowo przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów. Ostatecznie zaprzeczył, aby dokonał rozboju na osobie pokrzywdzonego R. P. (1) podając jednak, iż miała miejsce sytuacja, w której groził pokrzywdzonemu w kuchni nożem i zażądał wydania karty wraz z numerem (...). Przyznając się do pobicia pokrzywdzonego zaznaczył, iż dokonał tego samodzielnie bez K. G. (1) i wskazał, iż bijąc ofiarę uderzał pięściami po głowie i twarzy ofiary jak również po jego korpusie. Przyznał się także do zniszczenia laptopa należącego do R. P. (1).

Podczas przesłuchania w dniu 9 kwietnia 2013r. w toku posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania oskarżony G. J. (1) ponownie przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu przestępstw, przy czym zastrzegł, iż pobicia pokrzywdzonego dokonał sam bez udziału K. G. (1). Przyznał się do grożenia nożem pokrzywdzonemu, „mimo, iż tego nie było”. Sprecyzował, że uprzednio przyznawał się do dokonania rozboju na pokrzywdzonym albowiem chciał skorzystać z możliwości dobrowolnego poddania się karze.

- wyjaśnienia k. 45-45, 58-60

Oskarżony przesłuchiwany w toku postępowania sądowego w dniu 30 września 2013r. przyznał się do pobicia wraz z K. G. (1) pokrzywdzonego. Wskazał, iż bił pokrzywdzonego pięścią i łokciem, zaś K. G. (1) otwartą ręką. Ponadto przyznał się do zniszczenia mienia pokrzywdzonego w postaci laptopa. G. J. (1) nie przyznał się do tego, iż przy użyciu noża miałby zmuszać pokrzywdzonego do wydania mu karty bankomatowej wraz z numerem (...). Oskarżony wyjaśnił, iż R. P. (2) sam zaproponował mu, iż zrobi dla niego zakupy i właśnie w tym celu udali się wspólnie do pobliskiego sklepu. Oskarżony chciał kupić alkohol, kartę do telefonu oraz papierosy i pokrzywdzony dobrowolnie udał się z nim do sklepu. Odnosząc się do swoich odmiennych wyjaśnień wskazał, iż w toku postępowania przygotowawczego faktycznie przyznał się do dokonania rozboju na osobie pokrzywdzonego albowiem chciał uniknąć zastosowania tymczasowego aresztowania jak również zaprzeczał, aby pokrzywdzonego biła K. G. (2) albowiem w/w studiuje bankowość i oskarżony „nie chciał zniszczyć jej życia”. Wskazał, iż krytycznego dnia spożywał alkohol w postaci 0, 5 litra wódki. Wyjaśnił, iż pozostawał w konflikcie z pokrzywdzonym albowiem R. P. (2), który przywłaszczył sobie prywatne rzeczy lokatorów mieszkania, a nadto składał mu propozycje seksualne, którymi oskarżony nie był zainteresowany. Wyjaśnił, że żałuje popełnionych przestępstw jednakże w jego ocenie zostały one spowodowane przez pokrzywdzonego.

- Wyjaśnienia k. 250v-251v

Sąd zważył, co następuje.

Dokonując oceny osobowego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd generalnie, jako wiarygodne ocenił zeznania pokrzywdzonego R. P. (1), R. M. -B. oraz w zakresie pobicia zeznania świadka, który, był pierwotnie objęty aktem oskarżenia w przedmiotowej sprawie i został już wcześniej skazany za udział w pobiciu tj. K. G. (1). Należy

zwrócić uwagę, że w toku postępowania K. G. (1) wyraziła skruchę, przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, wyjaśniając okoliczności jego popełnienia i dobrowolnie poddała się karze.

Należy zaznaczyć, że dokonując oceny zeznań w/wymienionych osób Sąd podszedł ze szczególną ostrożnością mając na względzie, że w ich relacjach występował szereg rozbieżności, co do szczegółów zdarzeń objętych przedmiotem postępowania między innymi w zakresie udziału innego mężczyzny.

Generalnie, jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania pokrzywdzonego **R. P. (1)**. Świadek ten opisał krytyczne zdarzenia z udziałem oskarżonego. Świadek R. P. (2) opisał jak kilkakrotnie został zaatakowany przez G. J. (1) wraz z K. G. (1). Opisał, iż G. J. (1) zadawał mu ciosy pięściami w głowę a także zadawał mu kopnięcia. Charakter doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń stwierdzonych w wyniku ekspertyzy biegłego lekarza medycyny w pełni uwiarygodnił opis zdarzenia przywołany przez pokrzywdzonego R. P. (1). Na podstawie zeznań świadka R. P. (1) Sąd ustalił, iż oskarżony kilkakrotnie zaatakował pokrzywdzonego w mieszkaniu, przy czym do ataku przyłączyła się również K. G. (1). Jednocześnie na podstawie zeznań pokrzywdzonego Sąd ustalił, iż w trakcie, gdy pokrzywdzony przebywał w kuchni udał się do niego oskarżony G. J. (1) i posługując się nożem kuchennym, używając jednocześnie groźby zamachu na jego zdrowie i atakując nożem zażądał wydania mu karty bankomatowej oraz podania nr (...). Jak jednoznacznie i wiarygodnie zeznał pokrzywdzony atak oskarżonego wzbudził w nim obawy o swoje zdrowie i dlatego nie wydając karty bankomatowej z nr (...) zmuszany zgodził się udać się z oskarżonym do pobliskiego sklepu i zapłacić za jego zakupy. W ocenie Sądu to właśnie zachowanie pokrzywdzonego, który starał się uspokoić oskarżonego skutecznie zapobiegło dokonaniu przez w/w przestępstwa rozboju kwalifikowanego na osobie pokrzywdzonego. Sąd ustalił ponadto, iż przestępne zachowanie oskarżonego G. J. (1) nie zakończyło się w chwili odmowy wydania karty przez pokrzywdzonego a było kontynuowane poprzez zaprowadzenie z nieustalonym mężczyzną pokrzywdzonego do sklepu i usiłowanie wymuszenia na nim dokonania zakupów.

W ocenie Sądu podczas tego zdarzenia oskarżony kierował się zamiarem uzyskania środków finansowych na uzyskanie alkoholu i innych rzeczy poprzez uzyskanie karty bankomatowej wraz z nr (...) należącej do pokrzywdzonego a następnie uzyskanie zakupów, za które zapłaciłby pokrzywdzony. Ustalony przez Sąd stan faktyczny sprawy wskazuje, wprost iż działanie G. J. (1) objęte było jednym zamiarem i pomimo rozległości w czasie i zmianie miejsca stanowiło jeden czyn zabroniony. Sąd dał wiarę zeznaniom R. P. (1), który wskazał szczegółowo, iż został groźbą i przemocą zmuszony przez oskarżonego i obawiając się kolejnego ataku przy użyciu noża udał się z nim do pobliskiego sklepu. Zeznania R. P. (1) generalnie korespondują, bowiem z zeznaniami R. M. – B. na okoliczność tego, iż oskarżony przyprowadził pokrzywdzonego do sklepu i zażądał dokonania płatności kartą za wybrane przez siebie artykuły.

Sąd dał także wiarę pokrzywdzonemu na okoliczność tego, iż oskarżony G. J. (1) w trakcie chwilowej nieobecności pokrzywdzonego w lokalu dokonał zniszczenia jego laptopa marki L. ustalając jego wartość na kwotę 1800 złotych. W tym miejscu wskazać należy, iż oskarżony przyznał się do powyższego zniszczenia mienia składając wyjaśnienia, czemu Sąd dał wiarę. Sąd nie dał jednak wiary zeznaniom pokrzywdzonego złożonym podczas rozprawy jakoby podczas zdarzenia oskarżony uszkodził mu także tableta albowiem w toku postępowania przygotowawczego nie podawał on tego faktu a nadto nawet podczas rozprawy składając zeznania nie miał on pewności, co do tego, że tablet został uszkodzony podczas tego zdarzenia przez oskarżonego zeznając, że „Na tablecie jest małe pęknięcie, pracował po zdarzeniu, ale teraz już przestał pracować”. „Myślę, że uszkodzenie tableta nastąpiło tego samego dnia. T. zawsze był koło komputera, bo używałem go, jako narzędzia do rysunku”. (k. 253)

Dokonując oceny zeznań pokrzywdzonego Sąd jednak nie dał mu wiary w zakresie, w jakim tłumacząc się niepamięcią nie podał on okoliczności, w jakich został przyprowadzony do sklepu w szczególności faktu, że przyprowadziły go tam dwie osoby, dając w tym zakresie wiarę wiarygodnym zeznaniom sprzedawczyni ze sklepu, która szczegółowo opisała całe zajście wskazując m. in., że mężczyźni, którzy przyprowadzili pokrzywdzonego trzymali go i ściskali z dwóch stron a ponadto oskarżony uderzał go.

W ocenie Sądu te rozbieżności były, wynikiem tego, że świadek, co dało się zauważyć składając zeznania czuł silne napięcie i był zdenerwowany. W ocenie Sądu było to wynikiem tego, że w toku postępowania przygotowawczego i

na początku postępowania sądowego w dalszym ciągu mieszkał on w tej samej bramie (w innym mieszkaniu) gdzie miały miejsce zdarzenia objęte postępowaniem i możliwym jest, że ma kontakt z osobą, która wraz z oskarżonym zaprowadziła go do sklepu, aby tam zapłacił za ich zakupy. Okoliczność ta przy uwzględnieniu faktu, że jest on obcokrajowcem powoduje, że z obawy o swoje bezpieczeństwo nie podał on wszystkich okoliczności zdarzeń objętych aktem oskarżenia. Należy, bowiem zwrócić uwagę, że podczas konfrontacji z R. M. – B., przed Sądem zdenerwowany nie zaprzeczył jej zeznaniom, że do sklepu przyprowadziło go dwóch mężczyzn a stwierdził jedynie, że „Ja już nie mogę sobie tego przypomnieć” k. 255v.

Stąd w zakresie przebiegu zdarzenia w sklepie za wiarygodne Sąd uznał kategorię i konsekwentne zeznania złożone przez **R. M. – B.**, pracownika sklepu, do którego został przyprowadzony pokrzywdzony w celu zrobienia zakupów. Na podstawie zeznań R. M. – B. Sąd ustalił, iż pokrzywdzony R. P. (2) został przyprowadzony do sklepu przez oskarżonego i nieustalonego mężczyznę. Znamienne jest, iż świadek opisała, iż na ciele pokrzywdzonego widoczne były obrażenia w obrębie głowy i twarzy w postaci podbiegnię krwawych oraz opuchlizny. Świadek wskazała, iż zauważalne dla niej było to, iż R. P. (2) nie przyszedł do sklepu dobrowolnie, był wystraszony i praktycznie się nie odzywał. Świadek zeznała, iż to oskarżony wybrał towary do zakupu na kwotę o wartości powyżej 400 złotych. Istotne w zeznaniach świadka było to, iż oskarżony nakazał pokrzywdzonemu zapłacić za przedmiotowe zakupy na skutek, czego R. P. (2) bez słowa wyciągnął portfel oraz kartę bankomatową, którą następnie zabrał oskarżony i przekazał kasjerce. Świadek zeznała, iż oskarżony krzyczał na nią, iż ma wziąć kartę bankomatową i pobrać z niej zapłatę za wybrane zakupy. Sąd ustalił, iż takie zachowanie pokrzywdzonego w świetle zaistniałych okoliczności wzbudziły niepokój i wątpliwości świadka R. M.- B., wobec czego spytała pokrzywdzonego czy faktycznie chce zapłacić za zakupy, których de facto samodzielnie nie zamawiał. Na skutek zadanego pytania pokrzywdzony skinął przecząco głową, zaś świadek R. B. zabrała jego portfel oraz kartę bankomatową informując oskarżonego o konieczności wezwania policji. Tak przedstawiony opis zdarzenia był dla Sądu w pełni wiarygodny i w dużej generalnie korespondował z treścią zeznań R. P. (1).

Świadek R. B. zeznała również, iż pokrzywdzony po zakończeniu całego zajścia powiedział jej, iż w mieszkaniu został pobity przez dwie osoby, w tym oskarżonego G. J. (1). Fakt ten znajduje pełne odzwierciedlenie w zeznaniach świadka R. P. (1), świadka K. G. (1) oraz częściowo w wyjaśnieniach samego, który w tym zakresie przyznał się do pobicia pokrzywdzonego. Sąd odmówił wiary świadkowi R. B. w zakresie, w jakim w/w zeznała, iż w okresie przed datą 16 kwietnia 2013r. oskarżony w towarzystwie kilku mężczyzn przyszedł do sklepu, w którym pracuje świadek i groził jej. Okoliczność ta została przez Sąd wykluczona na podstawie informacji z-cy dyrektora aresztu śledczego we W. z dnia 3 października 2013r. (vide: k. 299), z której wynika, że oskarżony od dnia 9 kwietnia 2013r. przebywał na terenie w/w placówki, jako osoba tymczasowo aresztowana. Dokonując jednak oceny jej zeznań w tej kwestii Sąd ocenił, że zdarzenie to mogło mieć miejsce w czasie przez nią podanym jednak z udziałem osoby podobnej do oskarżonego, która świadek pomyliła z G. J. (1). Ta pomyłka w ocenie Sądu nie podważa jednak wiarygodności R. M.- B. albowiem w świetle całokształtu okoliczności sprawy jej zeznania generalnie są wiarygodne. Należy też dodać, że świadek jest osobą obcą dla osób oskarżonych w tej sprawie jak i pokrzywdzonego a zatem nie miał interesu w zeznawaniu nieprawdy.

Sąd ocenił za częściowo wiarygodne wyjaśnienia złożone przez oskarżonego **G. J. (1)**. Przyznał im walor wiarygodności w zakresie, w jakim korespondowały one z materiałem dowodowym ujawnionym w toku rozprawy głównej. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie, w jakim oskarżony przyznał się do tego, iż krytycznej nocy kilkukrotnie działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. (1) pobił pokrzywdzonego. Zważyć również należy, iż oskarżony podczas jednego z przesłuchań w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do tego, iż zaatakował pokrzywdzonego w pomieszczeniu kuchennym i posługując się nożem zażądał od niego wydania karty bankomatowej z numerem (...). Oskarżony nadto w toku postępowania przyznał się do dokonania zniszczenia laptopa należącego do R. P. (1). W pozostałym zakresie Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego G. J. (1) za niewiarygodne i stanowiące przyjętą przez niego linię obrony. Sąd miał na względzie, iż G. J. (1) składając wyjaśnienia wielokrotnie w toku całego postępowania modyfikował ich treść. Tym nie mniej jednak zebrany w sprawie materiał dowodowy w tym w szczególności treść wiarygodnych i konsekwentnych zeznań złożonych przez R. M.- B. i pokrzywdzonego pozwolił na jednoznaczne ustalenie, w jakim zakresie wyjaśnienia oskarżonego są prawdziwe, a w jakim stanowią przyjętą przez niego linię obrony. Podkreślenia wymaga, iż Sąd nie dał wiary oskarżonemu na okoliczność tego, iż pokrzywdzony

dobrowolnie i samodzielnie zaproponował wyjście do sklepu i zakupienie i produktów spożywczych dla oskarżonego i jego znajomych albowiem pozostaje to w oczywistej i rażącej sprzeczności z zeznaniami świadka R. P. (1), a także świadka R. M. – B..

Pomocny materiał dowodowy dla Sądu w zakresie pobicia pokrzywdzonego stanowiła treść zeznań **K. G. (1)**. Zważyć należy, iż w/w współdziałała z G. J. (1) w pobiciu R. P. (1), szczegółowo opisała w tym zakresie w/w zdarzenie podkreślając, iż oskarżony bił pokrzywdzonego kilkakrotnie tego wieczoru min. pięściami po głowie, przy czym w pewnym momencie świadek sama fizycznie przystąpiła do zadawania ciosów pokrzywdzonemu. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka w zakresie takim zakresie, w jakim korespondowały one z treścią zeznań pokrzywdzonego R. P. (1). W szczególności istotne dla Sądu były zeznania świadka K. G. (1), w których opisała ona jak oskarżony początkowo samodzielnie zaś później wraz z nią zadawał ofierze ciosy z dużą siłą i intensywnością uderzając w newralgiczne dla człowieka części ciała, jakimi bez wątpienia jest głowa pokrzywdzonego. Ponadto poza opisem pobicia świadek zeznała, iż widziała jak G. J. (1) trzymając w dłoni nóż kuchenny groził pokrzywdzonemu R. P. jego użyciem i zmusił go do udania się do sklepu spożywczego celem dokonania zakupów dla oskarżonego. Zważyć należy, iż K. G. (1) wskazała dokładnie, iż oskarżony grożąc nożem użył słów „jak nie to przetnę ci kolano i palec”. Powyższe koresponduje z opisem zdarzenia podanym przez pokrzywdzonego, czemu Sąd dał wiarę.

Ponadto Sąd ustalił, iż zanim oskarżony groźbą okaleczenia pokrzywdzonego zmusił go do wyjścia z mieszkania do sklepu najpierw zażądał wydania mu karty bankomatowej wraz z numerem (...) również posługując się w tym czasie nożem. Okoliczność ta nie została ujęta w zeznaniach świadka K. G. (1) albowiem jak zeznała w tym czasie przebywała w innym pokoju i nie była bezpośrednim świadkiem, tym nie mniej okoliczność ta została przez Sąd ustalona na podstawie zeznań R. P. (1). Sąd nie dał wiary jednak jej zeznaniom w tym zakresie albowiem całokształt materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej w szczególności treść zeznań pokrzywdzonego wskazuje, iż w/w była świadkiem zachowania oskarżonego, co najmniej do momentu, kiedy oskarżony swoim zachowaniem wymusił na pokrzywdzonym udanie się do sklepu spożywczego. Okoliczność ta jednak nie umniejsza waloru wiarygodności zeznań świadka K. G. (1) w zakresie, w jakim treść jej zeznań korespondowała z treścią opisu krytycznego zdarzenia wskazanego w zeznaniach R. P. (1).

Sąd dał wiarę świadkowi treści zeznań **T. K.** tylko częściowo tj. w zakresie tego, iż zamieszkuje on w mieszkaniu przy ul. (...) we W., zaś krytycznego dnia uczestniczył w spotkaniu towarzyskim, w trakcie, którego spożywał alkohol min. z oskarżonym oraz K. G. (1). Sąd miał na względzie, iż świadek słuchany w trakcie postępowania przed Sądem zmodyfikował w nieznacznym zakresie treść swoich uprzednich zeznań wskazując, pełną liczbę osób uczestniczącym w w/w spotkaniu towarzyskim. Sąd nie dał jednak wiary zeznaniom tego świadka w zakresie, w jakim zeznał, że będąc w mieszkaniu nie widział pobicia pokrzywdzonego jak i innych zachowań wobec niego ze strony oskarżonego. W ocenie Sądu było to spowodowane, że jako kolega oskarżonego nie chciał mu zaszkodzić swoimi zeznaniami.

Podobnie Sąd ocenił, jako niewiarygodne zeznania **I. K.**. Świadek ten przebywał krytycznej nocy w mieszkaniu, tym nie mniej jednak jak zeznał nie był świadkiem zdarzeń z udziałem pokrzywdzonego albowiem w krytycznym czasie spał. W ocenie Sądu niewiarygodne jest, aby w tak małym mieszkaniu podczas głośnego zachowania oskarżonego nie widział on i nie słyszał zdarzeń będący przedmiotem postępowania.

Sąd ocenił, jako wiarygodne zeznania **M. K.**, tym nie mniej jednak w/w nie była bezpośrednim świadkiem zdarzenia, zaś wszelkie informacje na jego temat uzyskała po rozmowie z pokrzywdzonym R. P.. Zeznania świadka korespondowały z treścią zeznań pokrzywdzonego na okoliczność tego, iż jest ona właścicielem mieszkania przy ul. (...) we W. jak również na okoliczność poinformowania ją przez pokrzywdzonego, iż został on pobity przez oskarżonego współdziałającego ze świadkiem K. G. (1). W pozostałym zakresie zeznania świadka nie wniosły wiele do sprawy.

W toku postępowania sporządzono pisemną **opinię sądowo – psychiatryczną** dotyczącą oskarżonego. Przedmiotowa opinia zawierała szczegółowy opis badania oskarżonego, zaś zawarte w niej wnioski były jasne i nie budziły wątpliwości interpretacyjnych Sądu. Na podstawie tej opinii Sąd ustalił, iż G. J. (1) tempore criminis nie miał

z przyczyn chorobowych zniesionej ani w stopniu znacznym ograniczonej zdolności rozumienia znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem i nie zachodzą w odniesieniu do w/w warunki wskazane w art. 31 § 1 i § 2 k.k..

W toku postępowania sporządzono również opinię sądowo – lekarską na okoliczność obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzonego R. P. (1) w wyniku krytycznych zdarzeń. Przedstawione w niej wnioski końcowe są logiczne i jasne. Na podstawie przedmiotowej opinii Sąd ustalił, iż pokrzywdzony R. P. (2) w wyniku ataku oskarżonego działającego wspólnie i w porozumieniu z K. G. (1) odniósł obrażenia w postaci stanu po wstrząśnieniu mózgu, podbiegnięć krwawych oraz obrzęków na głowie, a nadto doznał wylewu krwawego podspojówkowego oka lewego, pojedynczego podbiegnięcia krwawego szyi i klatki piersiowej oraz podbiegnięcia krwawego na lewym ramieniu. Powyższe obrażenia są inne niż określone w art. 156 k.k. i spowodowały one naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwające nie dłużej niż siedem dni – art. 157 § 2 k.k..

Dokonując oceny prawno karnej czynów oskarżonego Sąd przyjął, że dopuścił się on przestępstwa o kumulatywnej kwalifikacji z art. 280 k.k. i art. 282 k.k. w formie usiłowania. Sąd rozszerzył opis czynu zarzucanego oskarżonemu jak i dokonał zmiany kwalifikacji albowiem opis czynu zawarty w akcie oskarżenia nie obejmował całości zachowania przestępczego oskarżonego. Dokonując takiej oceny należy wskazać, że Sąd w pełni podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 grudnia 2012r. (sygn. akt II Aka 376/12, LEX nr 1289602), iż „możliwy jest kumulatywny zbieg przepisów z art. 280 k.k. i art. 282 k.k.. jak również zbieg form stadialnych tych przestępstw”. Zarówno w orzecznictwie jak i w doktrynie ugruntowane jest stanowisko, iż działanie sprawcy polegające na posłużeniu się wobec pokrzywdzonego przemocą pozbawienia go życia lub też zdrowia celem dokonania zaboru należącego do niego mienia i jednocześnie poprzez takie wobec niego zachowanie wymuszenie na nim rozporządzenia mieniem poprzez wypłatę określonej kwoty stanowi jeden czyn kwalifikowany wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 282 k.k. przy tym dotyczy to również form stadialnych tych, że przestępstw (vide: orzeczenie Sądu Apelacyjnego z dnia 1 kwietnia 2004r. sygn. akt II Aka 371/03, Prok. i Pr. 2005 nr 1 poz. 13). W ocenie Sądu by prawidłowo zakwalifikować zachowanie oskarżonego G. J. (1) należy mieć na względzie całokształt określonego zdarzenia począwszy do zamiaru sprawcy, poprzez jego zachowanie – działanie, a dalej skutki spowodowane danym zdarzeniem przestępnym. Jak słusznie, bowiem podkreślił we wskazanym wyżej orzeczeniu Sąd Apelacyjny zważyć należy, że „o jedności lub wielości przestępstw nie decyduje liczba spowodowanych przez sprawcę skutków czy też liczba naruszonych przez niego norm sankcjonowanych, lecz liczba podjętych przez niego działań, odpowiadających treści czynności sprawczej określonego przestępstwa”. Znamienne jest również w ocenie Sądu, iż dokonując ustaleń w zakresie tego czy zachowanie sprawcy wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 282 k.k., w tym czy stanowiło ono usiłowanie czy już dokonanie decyduje moment rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego. W niniejszej sprawie Sąd jednoznacznie ustalił, iż pokrzywdzony po usiłowaniu na nim rozboju przy posłużeniu się nożem, przebywając w sklepie wraz z oskarżonym wprowadził na skutek użycia przemocy i gróźb przekazał kartę bankomatową oskarżonemu a dalej kasjerce jednakże nie doszło do sfinalizowania transakcji płatniczej. Podkreślenia wymaga, iż wymuszenie rozbójnicze ma charakter kierunkowy i musi być dokonane umyślnie z celem osiągnięcia w przyszłości korzyści majątkowej, a drogą prowadzącą do jego realizacji musi być przemoc lub groźba zamachu na życie lub zdrowie (albo gwałtownego zamachu na mienie). Analizując ustalony przez Sąd stan faktyczny sprawy stwierdzić należy, że zachowanie oskarżonego wspólnie z nieustalonym mężczyzną w pełni realizuje powyższe znamiona, z tym jednak zastrzeżeniem, iż oskarżony G. J. (1) z uwagi na postawę pokrzywdzonego i sprzedawczyni zamierzonego celu nie osiągnął.

Nadto Sąd ustalił, iż oskarżony G. J. (1) umyślnie zniszczył pokrzywdzonemu laptopa oraz działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. (1) pobił pokrzywdzonego zadając mu ciosy pięściami w głowę. Na łamach niniejszej sprawy w pełni aktualne pozostaje stanowisko wrazone przez Sąd Apelacyjny w Lublinie w orzeczeniu z dnia 16 czerwca 2006 r. (sygn. akt II Aka 166/2006, LexPolonica nr 1272913, Krakowskie Zeszyty Sądowe 2006/12 poz. 35, Krakowskie Zeszyty Sądowe 2007/1 poz. 57), gdzie podkreślono, iż „**brutalne** bicie rękoma, a w szczególności kopanie pokrzywdzonego w różne części ciała, daje podstawę do uznania, iż takie zachowanie sprządza niebezpieczeństwo wystąpienia skutków określonych w przepisie art. 158 § 1 kk. Niestwierdzenie widocznych obrażeń w żadnym wypadku

nie dyskredytuje takiego stanowiska. Nie jest to przestępstwo skutkowe, lecz przestępstwo spowodowania narażenia nastąpienia określonych następstw”.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał G. J. (1) za winnego, tego, że w nocy z 6 na 7 kwietnia 2013r. we W. działając w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował dokonać kradzieży w ten sposób, że posługując się nożem i grożąc nim R. P. zażądał wydania karty bankomatowej uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego wraz z numerem (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, po czym działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą grożąc użyciem przemocy i używając przemocy wobec R. P. (1) usiłował doprowadzić go do rozporządzenia mieniem w ten sposób, że zaprowadził go do pobliskiego sklepu spożywczego celem dokonania na swoją rzecz zakupów w postaci m. in. alkoholu i napojów o łącznej wartości 400 zł. zmuszając pokrzywdzonego do zapłaty kartą bankomatową, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę sprzedawcy, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 15 lutego 2008 r. sygn. akt VIIK 71/08 min. za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę trzech lat pozbawienia wolności, objętą karą łączną w wymiarze trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 23 sierpnia 2007r. do dnia 22 lutego 2011r. tj. przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. art. 282 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 64§2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył karę 4 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci noża, nr Drz 900/13 oznaczonego w wykazie dowodów rzeczowych nr I/193/13 pod poz. nr 1 na k. 1a akt sprawy.

Ponadto Sąd uznał G. J. (1) za winnego tego, że w nocy z 6 na 7 kwietnia 2013r. we W. działając w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa oraz wspólnie i w porozumieniu z K. G. (1) wziął udział w pobiciu R. P. (1) w ten sposób, że bił go pięściami i łokciem po twarzy i po głowie powodując obrażenia w postaci stłuczenia głowy i licznych podbiegnięć krwawych, narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo doznania ciężkich obrażeń ciała bądź utraty życia, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 15 lutego 2008 r. sygn. akt VIIK 71/08 min. za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę trzech lat pozbawienia wolności objętą karą łączną w wymiarze trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 23 sierpnia 2007r. do dnia 22 lutego 2011r. tj. przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności.

A nadto Sąd uznał G. J. (1) za winnego tego, że w nocy z 6 na 7 kwietnia 2013r. we W. działając w warunkach powrotu do przestępstwa dokonał zniszczenia laptopa L. o wartości 1.800 złotych na szkodę R. P. (1), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 15 lutego 2008r. sygn. akt VII K 71/08 min. za czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę jednego roku pozbawienia wolności objętą karą łączną w wymiarze trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 23 sierpnia 2007 r. do dnia 22 lutego 2011r. tj. przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec obowiązku naprawia szkody wyrządzonej popełnionym przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz R. P. (1) kwoty 1800 złotych.

Przy wymiarze kar Sąd miał na uwadze, że kara jest jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości. Karą współmierną i dającą zarazem zadośćuczynienie społecznemu poczuciu sprawiedliwości jest tylko taka kara, która uwzględnia wszystkie dyrektywy jej wymiaru, a w szczególności zawarte w art. 53 k.k. Jak wynika z art. 53 § 1 i 2 k.k., Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, Sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o

naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Sąd, jako istotną okoliczność obciążającą uwzględnił fakt, iż oskarżony G. J. (1) dopuścił się popełnienia wszystkich trzech przestępstw w warunkach powrotu do przestępstwa, przy czym w zakresie dwóch z nich zachodzą warunki określone przez ustawodawcę w art. 64 § 2 k.k.. Powyższa okoliczność świadczy o tym, iż oskarżony jest jednostką wysoce zdemoralizowaną i niewykazującą poszanowania dla porządku prawnego. Ponadto wielokrotna uprzednia karalność oskarżonego skutkująca jego uprzednim długotrwałym pobytem w warunkach izolacji więziennej nie wykształciła jak widać w oskarżonym społeczno pożądaną postawę poszanowania dla drugiego człowieka oraz ogólnie przyjętych norm społecznych oraz przepisów prawa. Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał również rodzaj i charakter naruszonych dóbr naruszonych przestępstwem oskarżonego. Zważyć, bowiem należy, iż jeden z czynów zabronionych, jakich dopuścił się oskarżony G. J. (1) godzi w najwyższe dobro chronione prawem a więc życie i zdrowie ludzkie. W ocenie Sądu fakt uprzedniej wielokrotnej karalności sądowej połączony z charakterem przestępstw popełnionych przez oskarżonego wskazują jednoznacznie na konieczność przeprowadzenia w odniesieniu do osoby oskarżonego intensywnego i długotrwałego procesu resocjalizacji. Ponadto postawa oskarżonego G. J. (1) zaprezentowana w toku rozprawy głównej, gdzie w/w składając wyjaśnienia stwierdził, iż popełnione przez niego przestępstwa zostały spowodowane przez pokrzywdzonego jednoznacznie pozawalana na ocenę, iż oskarżony pomimo toczącego się postępowania nie wykazuje krytycznego stosunku do popełnionych przestępstw, nie okazuje skruchy ani woli poprawy. Sąd nie dopatrywał się w odniesieniu do oskarżonego G. J. (1) okoliczności łagodzących, a w ocenie Sądu nie jest taką okolicznością pozytywna opinia z miejsca zamieszkania.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł za czyn popełniony przez oskarżonego G. J. (1) wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64§2 k.k. karę 4 lat pozbawienia wolności, za czyn wyczerpujący znamiona przestępstwa z art.158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. karę 1 roku pozbawienia wolności zaś za czyn wyczerpujący znamiona przedstawiona z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. karę 1 roku pozbawienia wolności.

Biorąc pod uwagę orzeczone tego samego rodzaju kary jednostkowe pozbawienia wolności Sąd na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę łączną 4lat pozbawienia wolności;

Orzekając karę łączną pozbawienia wolności w wysokości najwyższej z kar jednostkowych tj. wybierając zasadę łączenia kar Sąd uznał, że nie zachodzą przesłanki do kumulacji czy też częściowej absorpcji. Kumulacja kar czy też częściowo absorpcja stanowiłaby dolegliwość, która przekraczałaby potrzeby resocjalizacyjne wobec oskarżonego. G. J. (1) dopuścił się, bowiem popełnienia 3 przestępstw objętych karą łączną pozbawienia wolności w przeciągu bardzo krótkiego okresu czasu, tj. zaledwie kilku godzin, wobec tego samego pokrzywdzonego, przez co granica pomiędzy realnym a pomijalnym zbiegiem przestępstw nie jest zarysowana zbyt wyraźnie, a jedno z 3 z pozostających w zbiegu przestępstw tj. przypisane w punkcie I wyroku dominuje w ocenie całości zdarzenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł wobec oskarżonego karę łączną 4 lat pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara w takim wymiarze jest karą czyniącą zadość zarówno zasadom prewencji indywidualnej jak i prewencji generalnej jak również stanowi karę współmierną do czynów zabronionych, jakich dopuścił się oskarżony.

Oskarżony w toku toczącego się przeciwko niemu postępowania został zatrzymany, a dalej tymczasowo aresztowany. Z uwagi na powyższe Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu G. J. (1) na poczet orzeczonej wobec niego w kary łącznej pozbawienia wolności okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 7 kwietnia 2013r. do dnia 13 grudnia 2013r.

Z uwagi na fakt, iż oskarżony dokonany przestępstwem wyrządził szkodę w mieniu pokrzywdzonego R. P. (1) Sąd uwzględnił, co do zasadny wniosek pokrzywdzonego o naprawienie szkody, uznając, iż zasadne jest orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w wysokości 1800 złotych. Sąd miał na względzie, iż pokrzywdzony w toku przesłuchania na rozprawie głównej wskazał, iż zniszczone minie ruchome – laptop marki L. zakupił w okresie 3 do

4 miesiące przed zdarzeniem za kwotę 1900 złotych sąd też wystąpił z wnioskiem o naprawienie szkody w wysokości 1800 złotych.

W toku postępowania przygotowawczego zabezpieczono nóż, jakim posłużył się oskarżony G. J. (1) dopuszczając się popełnienia przestępstwa. Z tych też przyczyn Sąd na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego nr Drz 900/13 oznaczonego w wykazie dowodów rzeczowych nr I/193/13 pod poz. nr 1 na k. 1a akt sprawy. Jednocześnie do dyspozycji Sądu przekazany został ślad biologiczny zabezpieczony w toku śledztwa. Mając na względzie, iż został on już wykorzystany w sprawie i na obecnym jej etapie pozostaje zbędny Sąd na podstawie art. 192 a § 2 k.p.k. orzekł zniszczenie śladu biologicznego oznaczonego w wykazie śladów kryminalistycznych nr II/194/13 pod poz. nr 2 na k. 1b akt sprawy.

G. J. (1) zarówno w toku śledztwa jak i w toku postępowania jurysdykcyjnego reprezentowany był przez obrońcę wyznaczonego z urzędu. Z uwagi na powyższe oraz fakt, że jak oświadczył obrońca obrona nie została opłacona Sąd uwzględniając nakład pracy obrońcy, w tym ilość rozpraw, na których oskarżony korzystał z pomocy obrońcy na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze w zw. z § 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 5 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. U. kwotę 1402, 20 zł. (w tym VAT) tytułem nieopłaconej obrony z urzędu.

Sąd mając na względzie sytuację materialną i osobistą oskarżonego tj. brak stałego źródła dochodu i majątku oraz pobyt w zakładzie karnym uznał, iż uiszczenie kosztów sądowych byłoby niemożliwe. Z uwagi na powyższe Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.